

LÁSZLÓFFY ALADÁR

SZÓTÁRAINK TISZTÁSAIN

Megfigyeltük, hogy az álmok
megugatják a világot.
Úgy döntöttünk, hogy az angyal
este szép, de reggel bandzsál,
hogy a nyelv holdszinű pára
hogyha hold süt a világra,
este költészetet lenget,
délelőtt már följelentget,
napvilágnál vasbetonból
vaslik, hangszóródik, tombol,
tilt, parancsol, menetrendek
révén szolgálja a rendet...
Este bolyhos, mint a kertek:
szótáraink tisztásain
angyalkiskutyák hevernek.

HOMOKÓRÁK

Kék égen zöld homokórák.
Mint valami metaforát:
szemeit egy helybeli
jegyesor pergeti.

Mint békába oltott herceg
velük spórolod a percet:
vajon mennyi lesz elég,
hogy begyűljön még az év?

Mert a két tél között élve
emberre és jegenyére
ugyanannyi bánatot
szabott aki rászabott.

Elviseltem és megadtam.
Ha az utolsó is pattan
tenyeremen, talpamon -
ki lesz kinek átadom?

NYÍRFALVI KÁROLY

(és pondrók a végtelen járatok útvesztőiben)

A mozdulatlan állomáson állnak
a szerelvények, akár a holtak; nem
jön senki, és senki nem megy, néha egy
sarokba macska húzódik, ott alszik
el, de máshol ébred.

A stressznek itt
külön szaga van, egy üldözöttre
gondolok, a hídon fut át éppen, és
majd bizton ideér, mint lassú folyó
a hegyeken át, hozza televényét.

Elalszik, s indulásra vár ruhája
redőiben a sok apró élet,
néhány csavargó tüzet rak a sínre
kiszórt fákból, balta éle csillan
tompán *pondrók végtelen járataiban.*

A félelemnek külön szaga van, a
lavórban megfagyott a víz, az idő
kereke rozsdás, minden önmaga és
mása, megtalálják egymást a testnek
nedvei, köd párái, és hó szítál.

Megáll ott majd valaki, ha már eddig
elért, jóslatokat mond, kiteszi
tányérját, énekel, kocsikat tör fel,
gyújtogat, gyűjtöget, nap lefordulván
az égről aludni tér a sineken.
Kitől is félne, kitől tartana,
semmije sincs, s cérnával száját
bevarni lehetetlen, fekélytől
szaglik, s bár a képzelet fenőkésre
vár, halni készül egy-egy percre.

A lelemény megvált tőle, miként
asszony és gyerek, vagy ő hagyta ott
őket, mondta: Őt zsarolni nem lehet,
elalszik bárhol, jön a tavasz, a
kikelet, s lesz nyugovás, hegyekben,
tavak mélyén.

Ahogy a nyűzsgő idő
is érkezőben, csak vonat nem mozdul,
sín nem kong, és nem csattog, zokog csupán
a feledés henye réseiben.

Szakaszolván az idő gúnyos
múlását, viselhetetlen a magány
ma és holnap egyként jegyet venne,
indulna haza, a sinek mentén
tévelyeg, kopnak azok, sehová
nem vezetnek.

Egy éjszakát itt eltölt
még, a hajnali szél kiforgatja
zsebeit, a helyzet élceit fel-
ismervén álma szutykaként kitörli

szeméből, indul napnak oldalvást
kutyák piszka mentén.